

[Ingeborg Refslund Thomsen.]

bedre hjem end det meget rige, som børneværnet ikke får lejlighed til at se ind i.

Hvis forældrene erkender, at de er kørt fast, at de ikke selv magter at få et barn på ret køl, så er baggrunden for et barns fjernelse i orden, men vi hører også om de tragedier, der udspilles, hvis en far og mor føler sig forfulgt og barnet så at sige med magt skal rives ud af hjemmet. Et sådant barn er ikke nemt at tage imod i et fremmed hjem. Det kan få et knæk, som ikke så let forvindes, og forældrene gribes af bitterhed mod det samfund, der ikke vil erkende, at fattigdommen var roden til alt ondt. Jeg tror, at meget vil glattes ud i tide, når forældrene nu ved, at en, der slet ikke er impliceret i striden, dommeren, fra første færd vil se fordomsfrit på disse vanskelige sager. Forældrene vil nu udtrykkeligt blive gjort opmærksom på, at de selv kan kræve konflikten indbragt for domstolene, uden at det påfører dem udgifter. Jeg tror, at ikke mindst børneværnene, der ofte udfører et udmærket arbejde, vil være taknemlige for, at ansvaret er lagt på bredere skuldre.

Børneforsorgen i Danmark i dens nuværende form er ret ny. Jeg kan da huske de gamle grå fattiggårde, hvor børn og gamle og drikfældige var anbragt under samme tag, og fra min ungdom mindes jeg Peter Sabroes heltmodige kamp for at hjælpe børnene til bedre kår.

Den mistænksomhed, der er i befolkningen mod såkaldte anstalter, sidder dybt. Den blusser op og står i lys lue, såsnart et hovedstadsblad mener, at det kan afsløre dårlige forhold på et børnehjem. Vore mangeartede børnehjem er stadig i støbeskeen. De private børnehjem er kommet ud af den grå fattigdom, er blevet repareret og moderniseret. Forstanderen eller forstanderparret er befriet for de daglige økonomiske sorger og har fået bedre kvalificerede og bedre lønnede medhjælpere. Der er et svælg mellem de gamle private og de nye statshjem, som man af al evne søger at udjævne, men man skal tage sig vel i agt for at kvæle det private initiativ. Jo flere penge det offentlige investerer i de selvejende institutioner — og uden disse penge kan de simpelthen ikke bestå — des mere nøje er tilsynet. Et tilsyn med, om børnene nu også har det godt og forsvarligt, er nødvendigt. I et velordnet

børnehjem er tonen måske mere hård og ukærlig end i det lidt rodede, som trods alt er et godt hjem, men den ansvarlige bestyrelse sættes mere og mere ud af spillet, den køres træt i formularer og statistik og regnskabsanmærkninger, og man kan somme-tider spørge: Er bestyrelsen kun til for til punkt og prikke at skulle presses ind i den skabelon, der nu er opstillet for dette børnehjem? Kommer det dem egentlig ved i København, om en bestyrelse har købt noget, som de derovre synes er lidt for dyrt?

Jeg tror, at man skal være varsom med at beklippe og beskære bestyrelsens myndighed. Et børnehjem, af hvad art det nu er, skal ikke ligge isoleret i by eller på land og kun styres med fast hånd fra København. Der skal være en lokal kreds af interesserede, der stadig har lyst til at betragte alle disse børn som en slags plejebørn, og det kan de ikke, når de faktisk mere og mere er sat fra bestillingen og ingen bevægelsesfrihed har, fordi hjemmet er fjernstyret i altfor høj grad.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på de andre forslag, som vi må se nærmere på i udvalget. Principielt kan mit parti tiltræde dem, og det gælder også de lovforslag, der omhandles af de næste punkter på dagsordenen.

Petra Petersen: Disse 3 lovforslag er, som det også har været sagt af de foregående talere, en følge af den nye grundlov og betegner et fremskridt i forhold til den nuværende lovgivning. Mit parti hilser dette fremskridt med glæde, og jeg kan, som min partifælle, det ærede medlem hr. Aksel Larsen, gjorde det, konstatere, at mit partis arbejde gennem mange år for at rette de vilkårligheder, der hersker på disse områder, nu har givet resultat.

Jeg vil gerne knytte nogle bemærkninger til de enkelte lovforslag. Jeg formoder, der skal nedsættes et udvalg, og jeg håber, at mine betragtninger her vil indgå i udvalgets behandling.

Det er fælles for alle 3 lovforslag, at det i forslagene står, at de pågældende skal have meddelelse om deres ret til at begære deres sag forelagt domstolene. Dette finder jeg er udmærket, men spørgsmålet er så, hvordan denne meddelelse gives de pågældende. Jeg ville finde det rimeligt, om man i loven klart